

# İslâm'ın tebliği ulaşmayan kimseler

**Erdal Gülgen: “İslâm ülkesinden çok uzakta ve yabancı bir ülkede yaşayan bir Hıristiyan veyahut değişik bir dine mensup kişi İslâm'ı tanımadan kırk elli yaşına gelip öldükten sonra âhirette onun yeri nasıl olacaktır? Veyahut İslâm'ı tanımayarak öldüğü için onun bundan ne suçu var? Aynı şekilde ergenlik çağına ulaşmadan yabancı bir dîne mensup olan ve daha sonra ölen bir çocuğun bundan ne suçu var? Âhirette onun yeri nasıl olacak?”**

Allah zâlim değildir; hiç kimseye zulmetmez. Allah âdildir, herkese her işinde her zaman adâletle hükmeder. Allah kullarıyla ya adâletle, ya da rahmet ve mağfiretle muâmele buyurur. Allah'ın rahmeti gazabını geçmiştir. Eğer gazap edecekse, bu yine adâlet içinde cereyan eder.

Her nimet, nimet değeri oranında şükür ister. Müslüman bir çevrede yetişen ve İslâmiyet gibi bir büyük nimete eren bizler Müslümanlığı bilmek, yaşamak, başkasına bildirmek ve iyi örnek olmakla mükellefiz. Her Müslüman elinden geldiği kadar kendi çevresinden sorumludur. Hıristiyanlarla veya başka din mensuplarıyla birlikte yaşayan Müslümanlar da bu sorumluluklarının bilincinde olmalıdırlar.

Hıristiyan bir çevrede doğup büyüyen ve kendisine İslâmiyet tebliğ edilmeyen birisi ise ilk etapta Allah'a bir olarak inanmak ve Hazret-i Muhammed'in (asm) Peygamberliğini inkâr etmemekle mükelleftir. Başlangıçta bu îman onu kurtarır. Ancak İslâmiyet'i öğrenebilecek imkân ve fırsatları elde ettikçe îman ve irfanını genişletmek, bilgisini arttırmak ve dîn-i mübîni yaşamakla o da mükellef olur.

Hıristiyanları sorgulayacaksak eğer, önce Kur'ân açısından değil, kendi Kitapları açısından sorgulamalıyız. Elleriindeki kitabın, Allah'ın vahyettiği kitap olup olmadığına bakıyorlar mı? Yoksa körü körüne mi inanıyorlar? Bir Müslüman kendi

dînini ve kitabını defalarca sorgulamakta hiç bir mahzur görmezken; bir Hıristiyan “İlâhî Kitap” diye bağlanıp inandığı Kitabı hiç mi sorgulamıyor? Neden sorgulamıyor?

Oysa, Allah’ın vahyine sâdık kalmayıp İlâhî Kitabı bozmakla aslında kendilerine en büyük vefâsızlığı ve ihâneti, kendi dinlerinin yaklaşık üçüncü kuşaktan inanırları yapmışlar. Öyle bir ihânet ki, binlerce yıllık dindaşlarını kör ve hurafe bir inancın eşiğinde sürükleyerek, tüyler ürpertici bir batıl çığıra da neden olmuşlar!

Kur’ân ehl-i Kitaba diğer inanç sahipleri yanında husûsî bir yakınlık duyar ve ehl-i Kitabı îmana çağırır: “De ki: ‘Ey ehl-i Kitap! Gelin, sizinle aramızda bulunan ortak bir sözde buluşalım: Ancak Allah’a ibâdet edelim; O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; Allah’ı bırakıp, bir birimizi Rab olarak benimsemeyelim!’ Eğer yüz çevirirlerse, ‘Bizim Müslüman olduğumuza şahit olun’ deyin!”<sup>1</sup>

Bir diğer âyet de şöyle buyurur: “Ey ehl-i Kitap! Sizler bildiğiniz halde Allah’ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz?”<sup>2</sup>

Kur’ân’da ehl-i kitabın müşriklerle bir tutulmayarak, hiç olmazsa iffetli kadınlarının, yemeklerinin ve kestikleri hayvanların helâl kılınması<sup>3</sup>, Kur’ân’ın bu zümreye karşı husûsî bir yakınlık duyduğunun ve şefkat gösterdiğinin tescilidir.

Hıristiyanların; geçmişte her ne kadar Allah’ın sıfatlarını yanlış tanımış ve yanlış inanmış olsalar da, günümüzde eski bâtil inançlarından her geçen gün biraz daha uzaklaşarak “Tevhid İnancına” yaklaştıkları, hattâ çok yerlerde “Tevhid İnancına” ulaştıklarını şükranla görmek mümkün. Geçmişin kini, husûmeti ve düşmanlığı da günümüzde yerini dinsizliğe karşı “ehl-i Kitap” olmanın verdiği dînî bir duyarlılık ile ittifak ve yakınlaşmaya bıraktığını dikkatimizden uzak tutmamalıyız. Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretlerinin (ra) ifâde buyurduğu gibi eğer Müslüman olarak İslâm ahlâkını kemaliyle yaşayıp, îmânî olgunluğu fiillerimizle gösterebilirsek, Hıristiyanların ve sâir din mensuplarının cemaatlerle İslâmiyet’e girmeye<sup>4</sup> taraftar olabileceklerini aklımızdan çıkarmamalıyız.

İslâmiyet Allah katında en makbul, en son ve en mükemmel dindir. Hiç şüphesiz İslâmiyet’in bu vasfını bilen ve Hazret-i Muhammed’in (asm) son Peygamber olduğunu bildiği halde kabul etmeyen ve yüz çeviren birisinin, Allah’ın bir olduğuna îman etse de, bu îmanın kendisini kurtaracağını söylemek zordur.

Ancak Üstad Bedüzzaman’ın (ra) ifâdesiyle “Adem-i kabul başkadır; kabul-ü adem başkadır.” Bilmeyenlerin ve kasıtsız bulunanların durumu bunlardan farklıdır. Yani kendisine Son Peygamber’in (asm) tebliği yapılmamış, Allah’ın son dîni ulaştırılmamış, câhil kalmış, kalbinde son dîn ve son Peygambere (asm) karşı her

hangi bir kin, kasıt, inat, garaz ve olumsuz tavır bulunmayan; bununla beraber Allah'ın var ve bir olduğunu tasdik eden bir Hıristiyan'ın, bir ehl-i Kitab'ın ve sâir insanların ehl-i necat olduğunu; binâenaleyh Allah dilerse Cennet'e girebileceklerini söylemek mümkündür.<sup>5</sup> Netîcede Cennetin kapıları onlar için de açıktır.

Çocuklara gelince; ergenlik çağına ulaşmadan ölen çocukların—kâfir çocukları da dâhil—Cehenneme gidecekleri ile ilgili hiçbir haber ve delil zaten mevcut değildir. Öyleyse, mükellef yaşına ermeden ölen tüm çocukları da Allah'ın rahmetine, takdirine ve irâdesine bırakmak en sağlıklı itikat olacaktır.

Takdir Allah'ındır. Allah en iyisini bilir.

**Dipnot:**

- 1- Âl-i İmrân Sûresi, 3/64;
- 2- Âl-i İmrân Sûresi, 3/70;
- 3- Mâide Sûresi, 5/5;
- 4- Hutbe-i Şâmiye, s. 20;
- 5- Mektûbât, s. 322.